

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/15164>

Please be advised that this information was generated on 2018-07-07 and may be subject to change.

door
dr. C. A. J. M. Kortmann

lector in het Nederlands en
vergelijkend staatsrecht aan de
Universiteit van Amsterdam

Na ruim zes en een halve maand formen komt er naar alle waarschijnlijkheid dan eindelijk een nieuw kabinet. De langste kabinetsformatie in de Nederlandse parlementaire geschiedenis; het al indrukwekkende formatierecord van het kabinet Den Uyl is ruimschoots geslagen. Een kabinetsformatie met vijf informatieperiodes (Albeda, Veringa, Veringa en Den Uyl, Verdam en Vrolijk, Van der Grinten) en vier formatie periodes (drie maal Den Uyl, Van Agt). Opnieuw een bewijs voor het feit, dat de kabinetsformatie een zwakke stee vormt in de werking van ons parlementaire stelsel. Opnieuw een bewijs ook voor het feit, dat de verkiezingen in Nederland geen duidelijkheid opleveren voor de samenstelling van het te vormen kabinet en het te voeren beleid, hoezeer dat ook na de verkiezingen op 25 mei en lang daarna door vele politici is geroepen.

Kabinetsformaties zijn voor beoefenaren van het staatsrecht een merkwaardig verschijnsel: enerzijds valt er zuiver staatsrechtelijk meestal niet veel over te zeggen, daar het staatsrecht weinig en dan vaak nog vage normen dienaangaande bevat, anderzijds zijn er toch steeds weer voorvallen waarop vanuit staatsrechtelijk gezichtspunt wel commentaar te leveren is. Een korte terugblik op een aantal van die voorvallen is de moeite waard.

a. De abortusconclusies van informateur Veringa, overgenomen in het CDA - VVD-akkoord.

Het belangrijkste staatsrechtelijke vraagstuk dat deze conclusies oproepen luidt: Houdt het akkoord in dat een eventueel door beide Kamers aanvaard initiatiefvoorstel kracht van wet zal krijgen? Met andere woorden: is het

krachtiging niet geblokkeerd mag worden. Daarmee is nog niet gezegd dat, indien die besluitvorming eenmaal heeft plaats gevonden, dan ook de bekrachtiging zelf zal plaatsvinden. Immers, indien naar aanleiding van een meerderheidsbesluit van de ministerraad om het initiatiefvoorstel ter bekrachtiging aan het staatshoofd voor te dragen, de minister of ministers, tot wier competentie de abortusregeling behoort, zijn (hun) ontslag zou (den) aanbieden, dan zal geen voordracht tot bekrachtiging noch een contraseign tot stand kunnen komen.

Nu waren de abortusconclusies geformuleerd tijdens de pogingen tot de formatie van een kabinet, waarin de CDA-ministers in de minderheid zouden zijn. In het komende kabinet vormen zij een meerderheid. Het ligt dus voor de hand dat dit kabinet - indien het al niet zelf met een wetsontwerp komt - slechts zal besluiten tot bekrachtiging van een wetsvoorstel dat voor de CDA-ministers aanvaardbaar is, waardoor het akkoord een geheel andere politieke betekenis heeft gekregen. Deze positie van het CDA levert echter risico's op voor het voortbestaan van het kabinet. Indien het komt tot een kamerinitiatief, mag aangenomen worden dat dit voorstel mede met steun van de VVD-fracties door de Tweede en Eerste Kamer wordt gelooft. Besluit vervolgens de CDA-meerderheid in het kabinet het voorstel niet ter bekrachtiging aan het staatshoofd voor te dragen, dan kunnen de VVD-ministers daarin aanleiding zien hun ontslag aan te bieden. Een vergelijkbare figuur is overigens ook denkbaar, indien een eventueel regeringsontwerp door PvdA en VVD sterk zou worden geamendeerd en de CDA-meerderheid in het kabinet daarin aanleiding zou zien te besluiten tot intrekking van het wetsontwerp. Kortom: het zicht op een nieuwe abortusregeling is er bepaald nog niet; het abortusakkoord blijft een tijdbom, ook onder dit kabinet.

b. De weigering van Van Agt.

Op 18 juli verzocht de fractievoorzitter van het CDA een formatieopdracht niet te behoeven aanvragen. Naar aanleiding daarvan waren uit progressieve hoek stemmen te horen, die stelden dat de fractievoorzitter aldus 'balanceerde op de rand van het constitutioneel toelaatbare'. Deze opvatting is staatsrechtelijk zeer betwistbaar. Vooreerst is er een precedent: op 22 augustus 1956 heeft de toenmalige fractievoorzitter van de KVP, Romme, op gelijke wijze een formatieopdracht niet aanvaard. Maar ook afgezien van dit precedent is niemand, ook een fractievoorzitter niet, gehouden een formatieopdracht van de Koningin te aanvaarden. Een dergelijke opdracht berust niet op een persoonlijke wens of een persoonlijk bevel van het staatshoofd, doch op een zo objectief mogelijke interpretatie door het staatshoofd van de door de diverse fractievoorzitters (en andere adviseurs) uitgebrachte adviezen. Op die adviezen, waaronder die van

dat niet veel aandacht heeft getrokken vormt dat met betrekking tot de taak van de staatssecretarissen. Formateur Den Uyl trachtte tijdens zijn derde formatiepoging eind oktober de plaats en de taak van de staatssecretarissen geheel bij de formatie te betrekken. De fractievoorzitter van het CDA voerde daartegen aan dat het de individuele minister is die staatsrechtelijk bevoegd is de taak van zijn staatssecretaris vast te stellen en wel op grond van artikel 86 van de Grondwet en artikel 3 van de Wet van 25 januari 1951. Hoewel sinds de invoering van het ambt van staatssecretaris in 1948 deze allengs meer en meer bij de formatie is betrokken geraakt, had Van Agt in het licht van de constitutionele teksten en gezien de achtergronden van de instelling van het ambt van staatssecretaris hier het gelijk aan zijn zijde. Daaraan doet niet af de stelling van de toenmalige formateur, Den Uyl, luidende: "in de huidige politieke situatie moet onontbeerlijk worden geacht dat voor de totstandkoming van het nieuwe kabinet zekerheid wordt gekregen over plaats en taak van de staatssecretarissen." Zo dreigt het gevaar dat men het staatsrecht gaat interpreteren, zo niet wijzigen, aan de hand van actuele, subjectief ervaren politieke problemen, en wordt aan het objectieve karakter van het recht afbreuk gedaan. In dit opzicht hebben CDA en VVD het constitutionele recht beter in acht genomen.

d. Een parlementair meerderheidskabinet?

Op 6 december concludeerde informateur Van der Grinten dat een parlementair meerderheidskabinet van CDA en VVD zou kunnen worden gevormd, ondanks het feit dat zeven leden van de CDA-fractie slechts als "loyalisten" mochten worden beschouwd. Naar staatsrecht kan weliswaar op basis van verschillende criteria geconcludeerd worden tot het bestaan van een parlementair meerderheidskabinet. Daarbij kan men bijvoorbeeld als criterium nemen het feit dat alle of bijna alle bewindslieden voortkomen uit een meerderheid in het parlement. De informateur hanteerde echter andere criteria, op grond waarvan zijn stelling betwistbaar werd. Voor beantwoording van de vraag of er sprake is van een parlementair meerderheidskabinet is vooral van belang de wijze waarop er een relatie tussen het kabinet en bepaalde fracties is tot stand gekomen, en het feit dat die fracties gezamenlijk de meerderheid in de Kamer vormen. Die wijze is bij een parlementair kabinet het tot stand brengen van een akkoord. In dit opzicht kon de informateur dan ook spreken van een parlementair kabinet. Wat echter ontbrak was binding van de fracties, zodanig dat zij een aan het akkoord gehouden meerderheid in de Kamer vormden: de "dissidenten" binnen het CDA wezen de tot standkoming van het kabinet niet af, maar bonden zich uitdrukkelijk in het openbaar niet aan het gesloten akkoord. Zo kreeg men een andere figuur dan die wel voorkwam in de jaren zestig, waarin

mogelijk, daar naar buiten - althans zeker formeel - niet van "dissidenten" bleek en inderdaad de gehele fractie - behoudens uitzonderingen op punten - via de fractievoorzitter aan het akkoord was gebonden. Nu er bij de recente informatie binnen de CDA-fractie openlijk en erkend door de fractievoorzitter dissidenten waren (en zijn) ten aanzien van het akkoord als zodanig, d.w.z. ten aanzien van de wijze van totstandkoming van het kabinet, kan m.i. moeilijk worden volgehouden dat de CDA-fractie als fractie een parlementaire binding was (en is) aangegaan. Het door de informateur voorgestelde kabinet zou dan ook beter kunnen worden gekwalificeerd als een parlementair minderheidskabinet met een sterke extra-parlementaire steun (de CDA-"loyalisten"). Dit alles doet overigens niets af aan het feit dat het door de informateur voorgestelde kabinet wel voldeed aan zijn formatieopdracht. Op basis daarvan zou zelfs een zuiver extra-parlementair kabinet, d.w.z. een kabinet zonder enige binding aan een akkoord, te vormen zijn geweest. Enige staatsrechtelijke verplichting in die richting heeft echter nooit bestaan.

e. Het komende kabinet.

Dat het door de informateur voorgestelde kabinet inderdaad onder zijn opdracht viel, bleek op 8 december, de dag waarop Van Agt na begrijpelijke aarzeling van het staatshoofd tot formateur werd benoemd met een gelijkkluidende opdracht als die verstrekt aan de informateur, een opdracht op basis waarvan het nieuwe kabinet tot stand zal worden gebracht. De formateur heeft echter zorgvuldig vermeden het kabinet als parlementair meer-

derheidskabinet aan te duiden, stellend dat de discussie omtrent de kwalificatie van het kabinet aan de staatsrechtdeskundigen kan worden overgelaten. Het belangrijkste achtte hij dat er in de Kamer voldoende steun voor het kabinet zal zijn. Deze stellingname lijkt zeer wel te verdedigen: de kwalificatie van een kabinet heeft betrekking op zijn wijze van totstandkoming; een bij zijn optreden als parlementair gekwalificeerd meerderheidskabinet kan zeer snel worden tot een kabinet dat geheel of gedeeltelijk moet steunen op wisselende meerderheden, terwijl een kabinet als het komende wellicht spoedig kan rekenen op een vaste

meerderheid. In zijn functioneren kan men een dergelijk kabinet dan met een gerust hart als een parlementair meerderheidskabinet aanduiden. De kwalificatie van een kabinet als parlementair meerderheidskabinet is pas dan van groot belang, indien men die kwalificatie niet enkel betreft op de wijze van totstandkoming doch er ook een garantie in wil zien voor het toekomstig stemgedrag van de fracties. Dan hecht men m.i. echter te veel waarde aan de werking van een akkoord voor de onvoorspelbare toekomst, en doet men tekort aan de verantwoordelijkheid van de individuele fractieleiden. Die zijn tenslotte geen stemvee.

Hogere boetes voor verkeersovertredingen

Bij de berechting van verkeersovertredingen door de kantonrechter zal het openbaar ministerie met ingang van 1 januari 1978 hogere straffen (boetes) gaan eisen. De procureurs-generaal bij de vijf gerechtshoven hebben besloten dat de tarieven van de te eisen boetes zullen worden verhoogd overeenkomstig het prijsindexcijfer.

Bij de na 1 januari door de officier van justitie te eisen boetes zullen de bedragen van 25 tot 30 gulden met plusminus vijf gulden worden verhoogd, de bedragen daarboven met circa tien gulden en de boetes boven de 100 gulden

met ongeveer 20 gulden. Dit deelde de voorzitter van de verkeerscommissie openbaar ministerie (Vecom), mr. J. M. Schampers, advocaat-generaal bij het gerechtshof in Amsterdam mee.

Schikkingen

De zogenaamde schikkingen in handen van de officier van justitie (accept-girokaarten) waarvan de bedragen aan het begin van 1977 zijn aangepast blijven voorlopig op hetzelfde peil gehandhaafd. Deze zullen op 1 januari 1979 worden verhoogd, aldus mr. Schampers.

De justitie verwacht dat de verhoging van de op de zittingen van de kantonrechter te eisen boetes van verkeersovertredingen ertoe zal bijdragen dat het publiek meer dan tot nu toe gebruik zal maken van de gelegenheid tot schikken bij verkeersovertredingen.

Er bestaat volgens mr. Schampers in toenemende mate minder bereidheid bij het publiek om op transacties in te gaan, ondanks het feit dat er na het zenden van een accept-girokaart voor een transactie, een tweede transactie-aanbod wordt gedaan voor hetzelfde bedrag.

Dollar in Amsterdam op na-oorlogs dieptepunt

AMSTERDAM - Op de Amsterdamse wisselmarkt is de koers van de Amerikaanse dollar dinsdag op een na-oorlogs dieptepunt terechtgekomen. Aan het slot kwam de dollar na een bewogen dag op f 2,3200 te staan.

ADVERTENTIE I.M.

**eindelijk
die woning gekregen?
gefeliciteerd horen...**

pssstt... die boerderij boordevol meubel- en woontips. Van klassiek tot hypermodern.

Nou die boerderij staat in Heerenveen.

Bij het IJssstadion, zonder kouwe drukte. Eerlijk advies. Prettige prijzen. Fijne sfeer. Echte service. De naam?

van Ooijen
EUROPA MEUBEL

HEERENVEEN 2. HEREMAWEG 22
VOLG BORDEN RICHTING IJSSSTADION
TEL. 05130 - 36969
PARKEREN GEEN PROBLEEM
KINDERFRIJ
GEOPEND VAN MAANDAG T/M ZATERDAG
VAN 9.00 T/M 18.00 UUR
DONDERDAG KOOPAVOND TOT 21.00 UUR

door
dr. C. A. J. M. Kortmann

lector in het Nederlands en
vergelijkend staatsrecht aan de
Universiteit van Amsterdam

Na ruim zes en een halve maand formeren komt er naar alle waarschijnlijkheid dan eindelijk een nieuw kabinet. De langste kabinetsformatie in de Nederlandse parlementaire geschiedenis; het al indrukwekkende formatierecord van het kabinet Den Uyl is ruimschoots geslagen. Een kabinetsformatie met vijf informatieperioden (Albeda, Veringa,, Veringa en Den Uyl, Verdam en Vrolijk, Van der Grinten) en vier formatie perioden (drie maal Den Uyl, Van Agt). Opnieuw een bewijs voor het feit, dat de kabinetsformatie een zwakke stee vormt in de werking van ons parlementaire stelsel. Opnieuw een bewijs ook voor het feit, dat de verkiezingen in Nederland geen duidelijkheid opleveren voor de samenstelling van het te vormen kabinet en het te voeren beleid, hoezeer dat ook na de verkiezingen op 25 mei en lang daarna door vele politici is geroepen.

Kabinetsformaties zijn voor beoefenaren van het staatsrecht een merkwaardig verschijnsel: enerzijds valt er zuiver staatsrechtelijk meestal niet veel over te zeggen, daar het staatsrecht weinig en dan vaak nog vage normen dienaangaande bevat, anderzijds zijn er toch steeds weer voorvallen waarop vanuit staatsrechtelijk gezichtspunt wel commentaar te leveren is. Een korte terugblik op een aantal van die voorvallen is de moeite waard.

a. De abortusconclusies van informateur Veringa, overgenomen in het CDA - VVD-akkoord.

Het belangrijkste staatsrechtelijke vraagstuk dat deze conclusies oproepen luidt: Houdt het akkoord in dat een eventueel door beide Kamers aanvaard initiatiefvoorstel kracht van wet zal krijgen? Met andere woorden: is het kabinet gehouden zodanig initiatiefvoorstel ter bekrachtiging aan het staats hoofd voor te dragen en vervolgens het contraseign te verlenen? De overheersende mening in de pers was dat dit inderdaad het geval zou zijn. Staatsrechtelijk staat dit echter geenszins vast: de door CDA en VVD overgenomen conclusies van informateur Veringa houden - zoals prof. Prakke in het Nederlands Juristenblad van 5 november j.l. heeft uiteengezet - slechts in dat de besluitvorming binnen het kabinet omtrent de be-

krachtiging niet geblokkeerd mag worden. Daarmee is nog niet gezegd dat, indien die besluitvorming eenmaal heeft plaats gevonden, dan ook de bekrachtiging zelf zal plaatsvinden. Immers, indien naar aanleiding van een meerderheidsbesluit van de ministerraad om het initiatiefvoorstel ter bekrachtiging aan het staatshoofd voor te dragen, de minister of ministers, tot wier competentie de abortusregeling behoort, zijn (hun) ontslag zou (den) aanbieden, dan zal geen voordracht tot bekrachtiging noch een contraseign tot stand kunnen komen.

Nu waren de abortusconclusies geformuleerd tijdens de pogingen tot de formatie van een kabinet, waarin de CDA-ministers in de minderheid zouden zijn. In het komende kabinet vormen zij een meerderheid. Het ligt dus voor de hand dat dit kabinet - indien het al niet zelf met een wetsontwerp komt - slechts zal besluiten tot bekrachtiging van een wetsvoorstel dat voor de CDA-ministers aanvaardbaar is, waardoor het akkoord een geheel andere politieke betekenis heeft gekregen. Deze positie van het CDA levert echter risico's op voor het voortbestaan van het kabinet. Indien het komt tot een kamerinitiatief, mag aangenomen worden dat dit voorstel mede met steun van de VVD-fracties door de Tweede en Eerste Kamer wordt gelooft. Besluit vervolgens de CDA-meerderheid in het kabinet het voorstel niet ter bekrachtiging aan het staatshoofd voor te dragen, dan kunnen de VVD-ministers daarin aanleiding zien hun ontslag aan te bieden. Een vergelijkbare figuur is overigens ook denkbaar, indien een eventueel regeringsontwerp door PvdA en VVD sterk zou worden geamendeerd en de CDA-meerderheid in het kabinet daarin aanleiding zou zien te besluiten tot intrekking van het wetsontwerp. Kortom: het zicht op een nieuwe abortusregeling is er bepaald nog niet; het abortusakkoord blijft een tijdbom, ook onder dit kabinet.

b. De weigering van Van Agt.

Op 18 juli verzocht de fractievoorzitter van het CDA een formatieopdracht niet te behoeven aanvaarden. Naar aanleiding daarvan waren uit progressieve hoek stemmen te horen, die stelden dat de fractievoorzitter aldus balanceerde op de rand van het constitutioneel toelaatbare. Deze opvatting is staatsrechtelijk zeer betwistbaar. Vooreerst is er een precedent: op 22 augustus 1956 heeft de toenmalige fractievoorzitter van de KVP, Romme, op gelijke wijze een formatieopdracht niet aanvaard. Maar ook afgezien van dit precedent is niemand, ook een fractievoorzitter niet, gehouden een formatieopdracht van de Koningin te aanvaarden. Een dergelijke opdracht berust niet op een persoonlijke wens of een persoonlijk bevel van het staatshoofd, doch op een zo objectief mogelijke interpretatie door het staatshoofd van de door de diverse fractievoorzitters (en andere adviseurs) uitgebrachte adviezen. Op die adviezen, waaronder die van politieke opposenten, kan geen rechtsplicht tot de aanvaarding van een opdracht berusten. Ware dit wel zo, dan zou een fractievoorzitter gedwongen kunnen worden tegen de wil van zijn fractie een formatiepoging te ondernemen, een poging waarvan de politieke tegenstanders allicht hopen dat deze zal stranden.

c. De staatssecretarissen.

Een ander vraagstuk van staatsrechtelijke aard

dat niet veel aandacht heeft getrokken vormt dat met betrekking tot de taak van de staatssecretarissen. Formateur Den Uyl trachtte tijdens zijn derde formatiepoging eind oktober de plaats en de taak van de staatssecretarissen geheel bij de formatie te betrekken. De fractievoorzitter van het CDA voerde daartegen aan dat het de individuele minister is die staatsrechtelijk bevoegd is de taak van zijn staatssecretaris vast te stellen en wel op grond van artikel 86 van de Grondwet en artikel 3 van de Wet van 25 januari 1951. Hoewel sinds de invoering van het ambt van staatssecretaris in 1948 deze allengs meer en meer bij de formatie is betrokken geraakt, had Van Agt in het licht van de constitutionele teksten en gezien de achtergronden van de instelling van het ambt van staatssecretaris hier het gelijk aan zijn zijde. Daaraan doet niet af de stelling van de toenmalige formateur, Den Uyl, luidende: "in de huidige politieke situatie moet onontbeerlijk worden geacht dat voor de totstandkoming van het nieuwe kabinet zekerheid wordt gekregen over plaats en taak van de staatssecretarissen." Zo dreigt het gevaar dat men het staatsrecht gaat interpreteren, zo niet wijzigen, aan de hand van actuele, subjectief ervaren politieke problemen, en wordt aan het objectieve karakter van het recht afbreuk gedaan. In dit opzicht hebben CDA en VVD het constitutionele recht beter in acht genomen.

d. Een parlementair meerderheidskabinet?

Op 6 december concludeerde informateur Van der Grinten dat een parlementair meerderheidskabinet van CDA en VVD zou kunnen worden gevormd, ondanks het feit dat zeven leden van de CDA-fractie slechts als "loyalisten" mochten worden beschouwd. Naar staatsrecht kan weliswaar op basis van verschillende criteria geconcludeerd worden tot het bestaan van een parlementair meerderheidskabinet. Daarbij kan men bijvoorbeeld als criterium nemen het feit dat alle of bijna alle bewindslieden voortkomen uit een meerderheid in het parlement. De informateur hanteerde echter andere criteria, op grond waarvan zijn stelling betwistbaar werd. Voor beantwoording van de vraag of er sprake is van een parlementair meerderheidskabinet is vooral van belang de wijze waarop er een relatie tussen het kabinet en bepaalde fracties is tot stand gekomen, en het feit dat die fracties gezamenlijk de meerderheid in de Kamer vormen. Die wijze is bij een parlementair kabinet het tot stand brengen van een akkoord. In dit opzicht kon de informateur dan ook spreken van een parlementair kabinet. Wat echter ontbrak was binding van de fracties, zodanig dat zij een aan het akkoord gehouden meerderheid in de Kamer vormden: de "dissidenten" binnen het CDA wezen de tot standkoming van het kabinet niet af, maar bonden zich uitdrukkelijk en in het openbaar niet aan het gesloten akkoord. Zo kreeg men een andere figuur dan die wel voorkwam in de jaren zestig, waarin een akkoord werd gesloten tussen formateur en de fractieleiders als door hun vroegere gekozen leiders, waarbij de instemming van de fractieleider geacht werd te includeren de instemming van zijn groep, ongeacht de vraag hoe hij deze verantwoordelijkheid meende op zich te kunnen nemen. Daarbij mochten bij het een of andere punt dan altijd wel enigen van de fractie "uit de boot vallen". Dergelijke kabinetten zijn altijd als parlementair meerderheidskabinet gekwalificeerd en dat was ook

mogelijk, daar naar buiten - althans zeker formeel - niet van "dissidenten" bleek en inderdaad de gehele fractie - behoudens uitzonderingen op punten - via de fractievoorzitter aan het akkoord was gebonden. Nu er bij de recente informatie binnen de CDA-fractie openlijk en erkend door de fractievoorzitter dissidenten waren (en zijn) ten aanzien van het akkoord als zodanig, d.w.z. ten aanzien van de wijze van totstandkoming van het kabinet, kan m.i. moeilijk worden volgehouden dat de CDA-fractie als fractie een parlementaire binding was (en is) aangegaan. Het door de informateur voorgestelde kabinet zou dan ook beter kunnen worden gekwalificeerd als een parlementair minderheidskabinet met een sterke extra-parlementaire steun (de CDA-"loyalisten"). Dit alles doet overigens niets af aan het feit dat het door de informateur voorgestelde kabinet wel voldeed aan zijn formatieopdracht. Op basis daarvan zou zelfs een zuiver extra-parlementair kabinet, d.w.z. een kabinet zonder enige binding aan een akkoord, te vormen zijn geweest. Enige staatsrechtelijke verplichting in die richting heeft echter nooit bestaan.

e. Het komende kabinet.

Dat het door de informateur voorgestelde kabinet inderdaad onder zijn opdracht viel, bleek op 8 december, de dag waarop Van Agt na begrijpelijke aarzeling van het staatshoofd tot formateur werd benoemd met een gelijkkluidende opdracht als die verstrekt aan de informateur, een opdracht op basis waarvan het nieuwe kabinet tot stand zal worden gebracht. De formateur heeft echter zorgvuldig vermeden het kabinet als parlementair meer-

derheidskabinet aan te duiden, stellend dat de discussie omtrent de kwalificatie van het kabinet aan de staatsrechtdeskundigen kan worden overgelaten. Het belangrijkste achtte hij dat er in de Kamer voldoende steun voor het kabinet zal zijn. Deze stellingname lijkt zeer wel te verdedigen: de kwalificatie van een kabinet heeft betrekking op zijn wijze van totstandkoming; een bij zijn optreden als parlementair gekwalificeerd meerderheidskabinet kan zeer snel worden tot een kabinet dat geheel of gedeeltelijk moet steunen op wisselende meerderheden, terwijl een kabinet als het komende wellicht spoedig kan rekenen op een vaste

meerderheid. In zijn functioneren kan men een dergelijk kabinet dan met een gerust hart als een parlementair meerderheidskabinet aanduiden. De kwalificatie van een kabinet als parlementair meerderheidskabinet is pas dan van groot belang, indien men die kwalificatie niet enkel betreft op de wijze van totstandkoming doch er ook een garantie in wil zien voor het toekomstig stengedrag van de fracties. Dan hecht men m.i. echter te veel waarde aan de werking van een akkoord voor de onvoorspelbare toekomst, en doet men tekort aan de verantwoordelijkheid van de individuele fractieleiden. Die zijn tenslotte geen stemvee.

Hogere boetes voor verkeersovertredingen

Bij de berechting van verkeersovertredingen door de kantonrechter zal het openbaar ministerie met ingang van 1 januari 1978 hogere straffen (boetes) gaan eisen. De procureurs-generaal bij de vijf gerechtshoven hebben besloten dat de tarieven van de te eisen boetes zullen worden verhoogd overeenkomstig het prijsindexcijfer.

Bij de na 1 januari door de officier van justitie te eisen boetes zullen de bedragen van 25 tot 30 gulden met plusminus vijf gulden worden verhoogd, de bedragen daarboven met circa tien gulden en de boetes boven de 100 gulden

met ongeveer 20 gulden. Dit deelde de voorzitter van de verkeerscommissie openbaar ministerie (Vecom), mr. J. M. Schampers, advocaat-generaal bij het gerechtshof in Arnhem mee.

Schikkingen

De zogenaamde schikkingen in het kader van de officier van justitie (accept-giro) waarvan de bedragen aan het begin van het jaar zijn aangepast blijven voorlopig op hetzelfde peil gehandhaafd. Deze zullen op 1 januari 1979 worden verhoogd, aldus mr. Schampers.

De justitie verwacht dat de verhoging van de zittingen van de kantonrechter te eisen boetes van verkeersovertredingen ertoe zal bijdragen dat het publiek meer dan tot nu toe gebruik zal maken van de gelegenheid tot schikken bij verkeersovertredingen.

Er bestaat volgens mr. Schampers in toenemende mate minder bereidheid bij het publiek om op transacties in te gaan, ondanks het feit dat er na het zenden van een accept-girokaart voor een transactie, een tweede transactie-aanbod wordt gedaan voor hetzelfde bedrag.

Dollar in Amsterdam op na-oorlogs dieptepunt

AMSTERDAM - Op de Amsterdamse wisselmarkt is de koers van de Amerikaanse dollar dinsdag op een na-oorlogs dieptepunt terechtgekomen. Aan het slot kwam de dollar na een bewogen dag op f 2,3290 tegen maandag f 2,3540. Dit dieptepunt betekende geen absoluut record want op 5 mei 1937 was de dollarkoers in Amsterdam f 1,4750, aldus wisselmakelaars.

De dollar opende al op f 2,3385 waarna een tijdelijk herstel tot f 2,34 volgde. Daarna ging het opnieuw bergafwaarts en onder levendige handel kwam het slot op f 2,3290. Wisselmakelaars zeiden niet de indruk te hebben dat de centrale bank dollars heeft gekocht.

ADVERTENTIE I.M.

eindelijk die woning gekregen? gefeliciteerd hoor en...

psssttt... die boerderij boordevol meubel- en woontips. Van klassiek tot hypermodern.

Nou die boerderij staat in Heerenveen.

Bij het IJssstadion, zonder kouwe drukte. Eerlijk advies. Prettige prijzen. Fijne sfeer. Echte service. De naam?

van Ooijen
EUROPA MEUBEL

HEERENVEEN 2, HEREMAWEG 22
VOLG BORDEN RICHTING IJSSSTADION
TEL. 05130 - 36969

PARKEREN GEEN PROBLEEM
KINDERKREIS!
GEOPEND VAN MAANDAG T/M ZATERDAG
VAN 9.00 T/M 18.00 UUR
DONDERDAG KOOPAVOND TOT 21.00 UUR

